

บทที่ 2

เอกสารและบทเพลงอ้างอิงที่เกี่ยวข้อง

ผู้ประพันธ์ได้ศึกษาเอกสารและบทเพลงอ้างอิงที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการประพันธ์เพลง ดังนี้

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดและแรงบันดาลใจ
 - 1.1 เพลงลำนำนแม่ปิ้ง
 - 1.2 เพลงชุดแกงโฮะ
 - 1.3 เพลงเกตุแก้วจุฬามณี
2. เทคนิคการประพันธ์เพลง

บทเพลงอ้างอิงที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดและแรงบันดาลใจ
 - 1.1 เพลงลำนำนแม่ปิ้ง

อภิวัฒน์ พันธุ์สุข (2551: 43) กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงทางสังคมล้านนาเอาไว้ว่า ผลจากความเจริญด้านการสื่อสารและเทคโนโลยี ซึ่งเกิดขึ้นตั้งแต่ต้นคริสต์ศตวรรษที่ 1990 เป็นต้นมา โลกาภิวัตน์เป็นสิ่งตอกย้ำให้แต่ละประเทศตื่นตัวเพื่อปรับเปลี่ยนให้ทันกับโลกยุคไร้พรมแดน เนื่องจากโลกาภิวัตน์เป็นสิ่งที่ส่งผลกระทบต่อทุกพื้นที่ ปรัชญาการณดังกล่าวเป็นสิ่งที่ทุกคนต้องเผชิญ เพราะโลกาภิวัตน์เป็นวิวัฒนาการทางเศรษฐกิจและยุทธศาสตร์ของโลกาภิวัตน์คือการเรียกร้องให้เกิดการยอมรับต่อนโยบายการเปิดการค้าเสรี เมื่อมีการพัฒนาเทคโนโลยีด้านสารสนเทศและเครือข่ายโทรคมนาคม จนเกิดการย่อโลกทุกภูมิภาคให้ติดต่อกันสื่อสาร

กันได้ง่ายและสะดวกยิ่งขึ้น หัวเมืองล้านนาในอดีตจึงเปลี่ยนสภาพไปจากเดิมค่อนข้างมากมีการพัฒนาถนนหนทาง เส้นทางคมนาคมทางอากาศจนสามารถติดต่อกับอาณาประเทศได้อย่างสะดวกรวดเร็ว สภาพของเมืองจึงเปลี่ยนไปเป็นเมืองที่ส่งเสริมอุตสาหกรรมท่องเที่ยว และตัวสินค้าคือวัฒนธรรมนั่นเอง แต่วัฒนธรรมในยุคที่ถูกปรับให้เป็นสินค้าขายได้นั้น กลับมีความแตกต่างจากวัฒนธรรมดั้งเดิมอย่างสิ้นเชิง

กณิกนันต์ วิมาลา (2552: 36) ได้วิจัยพัฒนาการวัฒนธรรมและสถาปัตยกรรมในย่านชุมชนวัดเกต โดยแบ่งพัฒนาการในชุมชนวัดเกตออกเป็น 3 ช่วงเวลา คือ

1) ยุคทองของย่านวัดเกต (ช่วงปี พ.ศ. 2317–2464) สมัยพระเจ้ากาวิละ เมืองเชียงใหม่เป็นศูนย์กลางการค้าขายไปยังดินแดนลุ่มแม่น้ำโขงตอนบนและการค้าขายทางเรือขึ้นล่องระหว่างเชียงใหม่กับหัวเมืองทางใต้จนถึงกรุงเทพฯ ผู้คนหลายเชื้อชาติ ศาสนา วัฒนธรรมต่างหลั่งไหลเข้ามาอยู่ในเมืองเชียงใหม่

2) ช่วงซบเซาของย่านวัดเกต (ตั้งแต่ พ.ศ. 2464) หลังการมาถึงของรถไฟ ย่านวัดเกตปรับตัวไม่ทันจึงไม่สามารถดำรงอยู่ในฐานะย่านเศรษฐกิจที่มั่งคั่งของเมืองต่อไปได้

3) ปัจจุบัน ย่านวัดเกตปรับตัวอีกครั้ง ในฐานะย่านท่องเที่ยวสำหรับนักท่องเที่ยวที่ชื่นชอบวัฒนธรรม ได้มีการดัดแปลงบ้านพักในอดีตเพื่อปรับเปลี่ยนเป็นร้านค้าแก่นักท่องเที่ยว ทำให้อาคารบางหลังในอดีตได้รับการปรับปรุงให้อยู่ในสภาพดีขึ้น และยังทำให้ความสามารถในการแข่งขันเพิ่มมากขึ้น

จากประวัติที่น่าสนใจ และการปรับตัวของย่านวัดเกตโดยนำวัฒนธรรมมาปรับเป็นสินค้า จึงเป็นแรงบันดาลใจในการประพันธ์เพลงบทนี้ โดยนำโครงสร้างฉันทลักษณ์ของคำวซอ (บทประพันธ์ล้านนา) เป็นแนวคิดในการประพันธ์เพลงเพื่อบรรยายเรื่องราวประวัติความเป็นมาของชุมชนและความขัดแย้งในวัฒนธรรมจารีตประเพณีดั้งเดิมกับเทคโนโลยีสมัยใหม่

1.2 เพลงชุดแกงโฮะ

ศิลปะสมัยใหม่ เป็นคำที่ใช้เรียกการสร้างงานศิลปะตั้งแต่ช่วงปลาย ค.ศ. ที่ 19 เป็นรูปแบบเฉพาะของศิลปินแต่ละคนเน้นความเป็นตัวของตัวเองซึ่งได้มีการนำเอาวัสดุอุปกรณ์แบบใหม่ๆ รวมถึงเครื่องจักรกลเข้ามาใช้ในการสร้างสรรค์งานมากขึ้นไม่เพียงแต่รูปแบบหลากหลายทางศิลปะเท่านั้นที่เกิดขึ้น รูปแบบศิลปะสมัยดั้งเดิมก็ยังคงได้รับความนิยมและสืบทอดต่อกันมาจนถึงสมัยปัจจุบันด้วย

ในย่านชุมชนวัดเกต มีการดัดแปลงบ้านพักในอดีตเพื่อใช้ในการค้าและการท่องเที่ยว สามารถแยกรูปแบบการดัดแปลงย่านที่อยู่อาศัยออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่

- 1) ร้านขายสินค้าที่ระลึก งานหัตถกรรม เช่น ร้านนุสรา Oriental Style, Vila Cini, Fai-Sor-Kam, The Gallery
- 2) ร้านอาหาร ร้านน้ำชา กาแฟ เช่น ร้านมิสซ็อกโกแลต ร้านเวียงจุมออน ร้านกาแฟวาฬ Riverside, Goodview
- 3) ที่จัดแสดงภาพวาด งานศิลปะ เช่น Come Dara, La Luna, Lan La Moon, Suvandaphumi Art Gallery
- 4) บ้านพักรวม (Guest house) เช่น Tanita

งานศิลปะที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวในท้องถิ่นมักเป็นแรงบันดาลใจให้ศิลปินสมัยใหม่อยู่เสมอ ในโลกดนตรีตะวันตกนั้นมักประพันธ์ที่ได้รับแรงบันดาลใจจากภาพวาดของศิลปินในสมัยเดียวกันอยู่มาก อาทิ คีตกวีกลุ่มอิมเพรสชันนิสต์ที่ได้รับแรงบันดาลใจจากภาพวาดของ Claude Monet คีตกวีอีกท่านหนึ่งคือ Modest Mussorgsky ผู้ประพันธ์เพลง Pictures at an Exhibition เพื่อบรรยายถึงภาพวาดที่เกี่ยวกับเมืองที่เขาอาศัยอยู่ โดยศิลปินที่เป็นเพื่อนของเขา และจากแนวคิดเช่นนี้ ผู้ประพันธ์จึงต้องการประพันธ์เพลงที่ถ่ายทอดเรื่องราวของงานศิลปะร่วมสมัยบนถนนเจริญราษฎร์ซึ่งนำเอาแนวคิดของงานศิลปะวัฒนธรรมท้องถิ่นมาประยุกต์ใช้เพื่อการค้าและการท่องเที่ยว โดยเปรียบเทียบกับอาหารพื้นเมืองชื่อแกงโฮะ เพื่อแสดงออกถึงวิธีการที่หลากหลายในการถ่ายทอดศิลปะท้องถิ่นของศิลปินสมัยใหม่

1.3 เพลงเกตุแก้วจุฬามณี

กณิกนันต์ วิมาลา (2552: 51) วิจัยพัฒนาการวัฒนธรรมและสถาปัตยกรรมในย่านชุมชนวัดเกตุและได้จัดกลุ่มรูปแบบและอายุของอาคารย่านวัดเกตุไว้ดังนี้

- 1) อาคารรูปแบบจีนผสมล้านนา เป็นรูปแบบที่เก่าแก่ที่สุดในยุคสร้างบ้านแปงเมือง ซึ่งอาคารอยู่ในช่วงระหว่าง 110-130 ปี ลักษณะอาคารสร้างติดถนน ผนังอาคารแบบ 3-4 ช่วงเสา มีส่วนค้ำชายด้านหน้าบานประตูเป็นบานเพี้ยมหรือเรียกว่าแบบจีนพาณิชย์ มีการใช้พื้นที่เปิดโล่ง กลางบ้านหรือชานบ้านซึ่งเชื่อมต่อไปยังด้านหลังอาคารใช้เป็นที่พักอาศัย อาคารมีทั้งชั้นเดียวและสองชั้น ผนังก่ออิฐฉาบปูนครึ่งตึกครึ่งไม้ โครงสร้างเป็นเสาและคานไม้ หลังคาทรงจั่วขวางตามยาวเหมือนเฮือนแป โดยมีการทอนพื้นหลังคาออกเป็นสองตบยื่นปีกนก ออกมาคลุมหลังคา หลังคามุงดินขอและเป็นเกดัดไม้ หน้าต่างเป็นบานเปิดคู่ มีทั้งแบบสั้นและแบบยาวถึงพื้น

- 2) อาคารรูปแบบโคโลเนียลผสมล้านนา อยู่ในช่วงระหว่าง 90-110 ปี ลักษณะอาคารมีทั้งแบบชั้นเดียวและสองชั้นบางหลังมีการยกใต้ถุนสูงแบบเรือนพื้นถิ่นเพื่อเก็บ

ข้าวของเครื่องใช้ ส่วนมากใช้สำหรับเป็นที่พักอาศัยรูปแบบอาคารทรงปั้นหยายื่นมุขหน้าจั่วหน้า
บางหลัง มีการประดับเสาไม้กลึงบนหลังคา (สาระใน) แบบอิทธิพลตะวันตกแต่ลดทอนลาย
ประดับตกแต่งไม้ฉลุของจั่วมุงออกไป บ้างมีโถงระเบียงหน้าบ้านหรือโถงที่กว้างขวางสำหรับตอน
รับแขกโครงสร้างเสาและคานไม้แบบยึดลิ้ม (ตะปูเหล็ก) ที่ไม่ซับซ้อนหน้าต่างบานเปิดคู่เกล็ดไม้
ตะวันตก บ้างก็เป็นลูกฟักแบบจีนนิยมทำช่องระบายอากาศเป็นไม้ฉลุลายเหนือหน้าต่าง

อาคารรูปแบบเรือนล้านนาตะวันตกอยู่ในช่วง 70-90 ปี ลักษณะอาคาร 2 ชั้น รูปแบบ
สถาปัตยกรรมมีความหลากหลายของหน้าต่างอาคารที่ประดับตกแต่งด้วยไม้ฉลุลายการใช้มุข
ประเจ็ด (จั่วเล็ก) และหลังคาเพิงหมาแหงน (Shade roof) การยื่นระเบียงรวมไปถึงการเพิ่มช่อง
เสาด้านหน้า มีหลังคาคลุมให้มีพื้นที่ใช้สอยหน้าร้านมากขึ้น แต่ลักษณะของผังอาคารและการใช้
สอยยังคงเหมือนเดิมแบบ 3-4 ช่องเสากการใช้พื้นที่เปิดโล่งกลางบ้านหรือชานบ้านมาเชื่อมต่อส่วน
ของหน้าร้านและส่วนพักอาศัยหลังร้านมีการนำเอาบานฝาไหลของเรือนพื้นถิ่นมาใช้ในส่วนด้านหน้า
อาคารแทนช่องระบายอากาศไม้ฉลุ

3) อาคารรูปแบบสมัยใหม่ รับอิทธิพลจากตะวันตกที่รูปแบบเรียบง่าย เน้นการ
ก่อสร้างเร็ว ใช้วัสดุสมัยใหม่ เช่น คอนกรีต เหล็ก กระจก อายุไม่เกิน 50 ปี ลักษณะอาคารสูง 2-3
ชั้นขึ้นไป โครงสร้างเสาและคานคอนกรีตเสริมเหล็ก

จากรูปแบบต่างๆ ของอาคาร เป็นหลักฐานแสดงให้เห็นว่าในย่านวัดเกต มีผู้คน
หลากหลายเชื้อชาติเข้ามาอาศัยอยู่มาก เนื่องจากในอดีตเคยเป็นท่าเรือสำคัญและเป็นศูนย์กลาง
ทางการค้า จึงมีทั้งมิชชันนารีชาวตะวันตก พ่อค้าชาวจีน ชาวซิกข์ และแรงงานชาวขมุและ
ทุกเชื้อชาติที่กล่าวมา มีการแต่งงานกับคนท้องถิ่นและนำเอาวัฒนธรรมจากท้องถิ่นอื่นมารวมกับ
วัฒนธรรมดั้งเดิมด้วย โดยคนจีนส่วนใหญ่ในย่านนี้นับถือศาสนาพุทธ และมีวัดเกตุการามเป็น
ศูนย์รวมจิตใจของคนในชุมชน

วัดเกตุการาม เป็นวัดที่อยู่ในย่านชุมชนวัดเกต สร้างในปี พ.ศ. 1971 เป็นที่ตั้งของ
พระธาตุเกตุแก้วจุฬามณีซึ่งเป็นพระธาตุประจำคนเกิดปีจอมีเจดีย์บริวารรายล้อม 4 มุมนอกจากนี้
ภายในวัดยังมีอาคารและสิ่งก่อสร้างที่ได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมต่างถิ่นผสมกับวัฒนธรรม
ดั้งเดิมอยู่มากมาย ได้แก่ อุโบสถ พระวิหาร หอระฆัง และหอธรรม (หอไตร)

จากลักษณะสถาปัตยกรรมที่มาจากหลายวัฒนธรรมในวัดเกตุการาม เป็นที่มา
ของแรงบันดาลใจในการประพันธ์เพลงบทนี้ขึ้น โดยบรรยายถึงลักษณะของอาคารในวัดที่มาจาก
วัฒนธรรมท้องถิ่นอื่นหลอมรวมกับโครงสร้างสถาปัตยกรรมของล้านนา รวมทั้งโครงสร้างของ
พระธาตุเกตุแก้วจุฬามณีที่เป็นสัญลักษณ์ของวัดด้วย

2. เทคนิคการประพันธ์เพลง

ในการประพันธ์เพลงบทนี้ ผู้ประพันธ์ได้ศึกษาเทคนิคและวิธีการประพันธ์เพลงจากเอกสารที่เกี่ยวข้องและบทเพลงอ้างอิง จากนั้นได้นำมาปรับใช้ในการประพันธ์เพลง ดังนี้

- 1) เทคนิคการทำห่วงลำดับทำนอง (Sequence) การสร้างทำนองให้มีลักษณะขึ้น ลง เหมือนกัน เป็นระยะขึ้นคู่เท่ากัน แต่อยู่ต่างระดับเสียงหรือต่างกัญแจเสียง
- 2) การใช้ระบบอิงกัญแจเสียงคู่ (Bitonality) การใช้กัญแจเสียงสองกัญแจเสียงพร้อมกัน
- 3) การทำรูปแบบหลากหลายลักษณะจังหวะ (Polyrhythm) การทำลักษณะจังหวะหลายรูปแบบพร้อมกันในแนวต่างๆ
- 4) การใช้เทคนิคสร้างสีสันสำหรับเครื่องดนตรี การใช้เทคนิคเฉพาะของเครื่องดนตรีเพื่อสร้างสีสันเฉพาะให้บทเพลง
- 5) การใช้กลุ่มบันไดเสียงผสม (Mixed Scale) การนำบันไดห้าเสียงมาใช้พร้อมกับบันไดเสียงต่างๆ เช่น บันไดเสียงเต็ม (Wholetone scale) บันไดเสียงโครมาติก (Chromatic scale) และโหมดเพลงโบสถ์ (Church Mode)
- 6) การสร้างโมทีฟนำ (Leit motif) การสร้างโมทีฟแทนสัญลักษณ์ของบุคคล หรือสถานที่ต่างๆ

บทเพลงอ้างอิงที่เกี่ยวข้อง

Alban Berg's Lyric Suite (1926)

บทเพลงนี้ได้แรงบันดาลใจมาจากความรักของผู้ประพันธ์ที่มีต่อหญิงสาวชื่อ Hanna Fuchs-Robettin ความน่าสนใจของเพลงนี้อยู่ที่ความเร็วของแต่ละท่อนเคลื่อนไหวออกไปข้างนอก เหมือนกับกึ่งที่แยกออกจากจังหวะเดิมที่เร็วพอประมาณ ตอนเพลงจำนวนหนึ่งได้ค่อยๆ เร็วขึ้นและอีกจำนวนหนึ่งค่อยๆ ช้าลงความเร็วที่แบ่งออกเป็น 2 กึ่งก้านของเพลงนั้นได้ทิ้งให้ผู้ฟังเกิดมโนภาพขึ้นเกี่ยวกับระยะห่างของความรักที่ไม่สามารถลงเอยกันได้

จากอัตราความเร็วที่ถูกเพิ่มและลดลงเรื่อยๆ โดยไม่ได้ย้อนกลับมาที่อัตราความเร็วเดิมนั้น ทำให้ผู้ฟังรู้สึกว่าร่าเริงราวในเพลงไม่ได้รับการคลี่คลายอย่างสมบูรณ์ในบทเพลงหมายเหตุที่ Berg มอบให้ Hanna ได้ซ่อนเกร็ดบางอย่างไว้ โดยเสียงที่เลือกในเพลงนี้มาจากตัวอักษรนำหน้าชื่อของ Alban Berg และ Hanna Fuchs (A-B-H-F) และยังพบว่า Berg ได้ใช้ตัวเลขโชคร้ายของเขา คือเลข 23 และเลข 10 ของอีกฝ่ายในการกำหนดตัวแปรของเพลง เช่นความเร็วเพลงและจำนวนห้องในแต่ละตอนย่อย

Debussy's String Quartet in G minor (1st Movement)

Debussy ประพันธ์เพลงนี้หลังจากเพลง Prelude of the Faun ซึ่งเป็นช่วงกลางในชีวิตการเป็นนักประพันธ์ของเขา ลักษณะเพลงในช่วงนี้จะเน้นความเป็นดนตรีที่อิงท่วงเสียง (tonal music) ซึ่งมักจะใช้บันไดเสียงแบบโมดเพลงโบสถ์ การใช้อัตราจังหวะที่ซับซ้อน และเสียงประสานที่แปลกออกไปจากทฤษฎีแบบเก่าในยุคคลาสสิกและโรแมนติก

รูปแบบของท่อนนี้ คล้ายกับรูปแบบสังคีตลักษณะโมโนตาต้าซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่ ตอนนำเสนองาน (Exposition) ตอนพัฒนา (Development) และตอนย้อนความ (Recapitulation) ก่อนจะจบด้วยช่วงหางเพลงย่อย (Codetta) ใน 12 ห้องสุดท้าย

แม้ผู้ประพันธ์จะใช้โครงสร้างเพลงในยุคคลาสสิกอย่างสังคีตลักษณะโมโนตาต้า แต่ผู้ประพันธ์ก็ได้พยายามสร้างเทคนิคใหม่ๆ ขึ้นเพื่อพยายามหลีกเลี่ยงการตีกรอบของโครงสร้างเพลงสำหรับวงเครื่องสายกลุ่มสี่รูปแบบเดิมโดยสร้างบันไดเสียงและทฤษฎีการสอดประสานทำนองแบบใหม่ขึ้นมา และเทคนิคการสร้างสีน้มาจากเครื่องดนตรีประกอบกับจังหวะที่แปลกหูนั้น เป็นไปได้ว่าได้รับอิทธิพลจากทฤษฎีดนตรี Gamelan ของอินโดนีเซีย

Modest Mussorgsky's Pictures at an Exhibition

ในปี 1874 วิทยาลัยศิลปะ ณ เมือง St. Petersburg กรุงมอสโก ได้จัดงานแสดงภาพวาดของ Victor Hartmann จิตรกรภาพสีน้ำ และสถาปนิกผู้มีชื่อเสียง และเป็นเพื่อนสนิทของ Mussorgsky ขึ้น หลังจากที่ Hartmann เสียชีวิตลงเมื่อปีก่อน และหลังจากที่ Mussorgsky ได้เข้าไปเยี่ยมชมงานนิทรรศการดังกล่าวแล้วเกิดแรงบันดาลใจที่จะเขียนเพลงขึ้นจากภาพของเพื่อนรัก โดยตั้งใจให้เป็นอนุสรณ์เพื่อระลึกถึงเขา จึงเลือกเอาภาพ 10 ภาพมาเขียนเป็นเพลงชุดสำหรับเปียโน ให้ชื่อว่า Pictures at an exhibition ซึ่งเขียนขึ้นในเดือนมิถุนายน ปี ค.ศ. 1874

อย่างไรก็ตามแนวคิดในการเขียนเพลงชุดนี้โดยใช้การบรรยายภาพนั้น เป็นแนวคิดแบบดนตรีพรรณนา (Program music) ซึ่งได้รับความนิยมไปทั่วยุโรปในขณะนั้นอยู่มาก ผลงานของเขาที่ตีพิมพ์ครั้งแรกภายใต้ชื่อของ Pictures from an Exhibition ได้รับทั้งเสียงชื่นชม และเสียงวิพากษ์วิจารณ์อย่างหนัก เนื่องมาจากสภาพทางสังคมที่อยู่ภายใต้ระบอบการเมืองจึงไม่สามารถแสดงความคิดเห็นที่เป็นอิสระได้นักประพันธ์ชาวรัสเซียที่ยิ่งใหญ่และมีความสำคัญในขณะนั้นอย่าง Rimsky-Korsakoff และ Glazanov ได้พยายามที่จะแก้ไขผลงานของ Mussorgsky ให้ส่วนที่ถูกวิจารณ์ว่าเป็นงานที่หยาบดูดีขึ้นโดยการเรียบเรียงโน้ตหรือเปลี่ยนรูปแบบใหม่ แต่อย่างไรก็ตาม ผลงานชิ้นดั้งเดิมของเขาก็คงคงมีความเป็นดนตรีและสื่อสารได้ชัดเจนกว่า

ผลงานชิ้นนี้เปิดตัวด้วยเพลง Promenade ซึ่งผู้แต่งใช้แทนลักษณะของตัวเอง กำลังเดินเข้าชมงานแสดงศิลปะที่มีอยู่ถึง 400 กว่าภาพ ทำนองหลักที่สว่างสดใสของเพลงถูกนำ

กลับมาเล่นอีก 5 ครั้ง แต่จะเปลี่ยนแปลงบันไดเสียง ระดับเสียง ความเร็ว และรูปแบบเพลงตามอารมณ์ของผู้ประพันธ์ในขณะที่ได้เห็นภาพแต่ละภาพ โดยที่ Promenade จะเป็นตัวบอกให้ผู้ฟังรู้ถึงลักษณะของภาพต่อไป มีครั้งสุดท้ายที่ถูกลูกกลับมาเล่นในความรู้สึกที่เศร้าสร้อยหลังจากเห็นภาพแล้ว คือ Promenade ในชื่อของ Con mortuis in lingua mortua

ไม่เพียงเท่านั้น อัตราส่วนจังหวะของเพลงนี้ยังเป็นสัญลักษณ์ของการก้าวย่างที่ขาดความสมดุล เป็นการก้าวเดินของกลุ่มคนผู้รักงานศิลปะกำลังหลงใหลเข้าไปในงาน และถูกสะกดโดยผลงานศิลปะที่พวกเขาชื่นชมเหล่านั้น

ทำนองของ Promenade นั้นผู้ประพันธ์เอามาจากเพลงพื้นบ้านของรัสเซียที่เคยได้ยินสมัยอยู่ชนบท โดยนำมาทั้งหมดอย่างไม่มี การแก้ไขหรือปรุงแต่งเหมือนกับนักประพันธ์กลุ่มชาตินิยม (Nationalist) ที่มักจะสร้างทำนองขึ้นมาใหม่หรือแก้ไขทำนองพื้นบ้าน ให้มีลักษณะแตกต่างจากเดิม

โดยสรุปแล้ว การใช้บันไดเสียงของผู้ประพันธ์นั้นดูผิวเผินแล้วยังอยู่ในกฎเกณฑ์ของทฤษฎีที่เคร่งครัดในยุคคลาสสิกจากการนำเอาหลักกุญแจเสียงร่วม (Relationship key) มาใช้เชื่อมต่อเพลงเข้าด้วยกัน อย่างไรก็ตามในบันไดเสียงและรูปแบบเรียบๆ ของเขานั้นเรามักจะเห็นจุดเริ่มต้นของการเปลี่ยนแปลงและการออกนอกกรอบของเขาอยู่เสมอ เช่น การใช้ทำนองจากบันไดห้าเสียง เป็นไปได้ในการพัฒนาดนตรีให้มีความสัมพันธ์กับศิลปะแขนงอื่นที่ได้รับการปฏิวัติในสมัยของเขา

Michael Colgrass's Winds of Nagual

เป็นบทเพลงพรรณนาที่ประพันธ์ขึ้นสำหรับวง คอนเสิร์ตเครื่องลม (Wind Band) คีตกวีนำแรงบันดาลใจมาจาก Calos Castaneda ผู้เขียน เรื่องเล่าจากประสบการณ์ในเม็กซิโกกับหมอผีชาวอินเดียนแดง Don Juan Matisse โดยมีลักษณะของเพลงเหมือนเป็นเพลงที่บรรยายประกอบฉากของเรื่องราว ซึ่งตัวเขาเองได้อธิบายถึงบทเพลงว่าเป็นเหมือนกับนิทานและมีการใช้โมทีฟนำ (Leit motif) เพื่อสื่อถึงบุคลิกของตัวละครต่างๆ ในเพลง เพลงบทนี้แบ่งออกเป็น 12 ตอนย่อย ในบางตอนวิธีการประพันธ์ของเขาได้อาจฟังดูคล้ายคลึงกับคีตกวีท่านอื่น อย่างเช่นท่อนเปิดตัวนั้น มีวิธีการคล้ายกับท่อนโหมโรงในเพลง The Rite of Spring ของ Igor Stravinsky ที่ใช้ bassoon เล่นในบันไดเสียงสูง หรืออย่างในตอนสุดท้ายที่ ฟังดูคล้ายกับตอน The Great Gate of Kiev ที่เป็นเพลงประกอบภาพสุดท้ายในเพลงชุด Pictures at an Exhibition อย่างไรก็ตามเขาได้ปรับใช้เทคนิคต่างๆ ให้มีลักษณะเฉพาะตัว และด้วยการจัดวางเพลงที่ทำให้เครื่องดนตรีแต่ละชิ้นมีความท้าทายในการเล่นและสามารถแสดงสีสันทันและลักษณะเฉพาะตัวออกมาได้มากที่สุด ทำให้บทเพลงนี้กลายเป็นบทเพลงมาตรฐานสำหรับวงคอนเสิร์ตเครื่องลมในการแสดง

Richard Strauss's Alpine Symphony

ผลงาน Alpine Symphony เป็นดนตรีพรรณนาเกี่ยวกับสภาพความเป็นจริง จัดแสดงที่เมือง Berlin ปี ค.ศ.1915 โดยวงดนตรีประเภทออเคสตราขนาดใหญ่พิเศษ ไม้เพลงได้เขียนขึ้นสำหรับเครื่องดนตรี 116 เครื่อง เป็นดนตรีพรรณนาที่บรรเลงต่อเนื่องตั้งแต่ต้นจนจบ บรรยายภาพแต่ละฉากอย่างรวดเร็วด้วยการใช้โมทีฟนำ มีการใช้เทคนิคในศตวรรษที่ 20 อย่างระบบหลากหลายเสียง (Polytonality) และ กลุ่มเสียงกัก (tone cluster) เข้ามาใช้ในเพลงด้วย ในท่อนเปิดตัวชื่อ Lento night เริ่มบรรเลงจากเครื่องสายใช้เทคนิคซิบเสียง (mute string) และเครื่อง bassoon ตามมาด้วยท่วงทำนองของขลุ่ยบรรเลงโดยกลุ่มเครื่องลมทองเหลือง (Brass) และหลังจากตอนพัฒนาพระอาทิตย์ยามเช้าปรากฏออกมาโดยเสียง Fortissimo ของวงออเคสตราทั้งหมด ที่กล่าวมานี้เป็นเพียงบทนำเข้าสู่ท่อนหลักที่เรียกว่า The Ascent ซึ่งเปิดตัวด้วยเครื่องสายแนวเสียงต่ำ และเป็นตอนที่มือพิณพลต่อผลงานตลอดทั้งเพลง กลุ่ม Hunting horn ถูกเป่าเป็นสัญญาณในตอน Entrance to the forest และตามมาด้วยตอน Wandering by the Brook จนถึงตอน Waterfall ที่เลียนเสียงน้ำตกโดยเสียงฉาบ ใช้เทคนิคการเลียนแบบ (Imitation) หลังจากนั้นเขาใช้กลุ่มเครื่องสายเสียงต่ำอีกครั้งโดยผสมกับเครื่องเป่าลมไม้บรรยายตอน Lost in the Thicket and the Underwood ตอนที่นักปีนเขาได้เขาสำเร็จ ชื่อว่า The Summit Strauss ใช้เครื่อง trombone 4 ตัวบรรเลงคู่กับกลุ่มเครื่องเป่าลมไม้และเครื่องสายใช้เทคนิคการรัวสาย (tremolo) จากนั้นเสียง oboe ที่นุ่มนวลนำความผ่อนคลายมาให้เพลงทำให้ฉากเปลี่ยนไป กลุ่มเมฆถูกแสดงโดยการเดินบันไดเสียงโดยกลุ่มเครื่องสายและออร์แกนกลองต่างๆ ที่ประโคนขึ้นมาทำให้รู้ถึงพายุที่กำลังเข้ามา ซึ่งเป็นการระเบิดอารมณ์ดุร้ายทางบทเพลง จากนั้นในตอนสุดท้าย พระอาทิตย์ลับขอบฟ้า กลางคืนเข้ามาโดยการกลับไปใช้กลุ่มเสียงเดิมเหมือนกับในตอนแรก